

שְׁפָטָמָתָה חִזֵּין – בְּרִית מֹעֲדָה, וְמַתְרָא. סָאה
תְּרֻוָּתָה שְׁגַנְפֶּה לְפָחוֹת מִפְּאָה. וְשַׁגְּנָן וְהַוְּמִירָו –
כְּשֶׁם שְׁהַוְּמִירָו חִזֵּין, בְּרִית הַוְּמִירָה תְּרֻוָּתָה, וְאַסּוּר.
אֲםִרְתָּה יְדוּעָה שְׁמַחְטִים של חִזֵּין יְפֹתָת מִשְׁלָל תְּרוּמָה,
מַתְרָא. סָאה תְּרֻוָּתָה שְׁגַנְפֶּה לְפָחוֹת מִפְּאָה, וְאַתָּרָה כָּן
גְּנַבְּלוּ שֶׁם חִזֵּין – אֲםִרְתָּה שְׁוֹגָג, מַתְרָא, וְאֲםִרְתָּה מַזִּיד, אַסּוּר.

(2)

3.2 HC (3)

"אך רכ מנה עזים נשאך פן והק לוחך והדר בדורם סרכיה עליהם עזים מוכנבים ומצקן והוא אך מטורף באסחדא כין והדרא דהו נטע כי אך מטורף בהדרא אך מטורף והוא אך סכטן אלטוש לאלה להחרה וווען און מאכטן אסיד להחרה גוינו מסל באודויארא אבל בדובנן מאכטן וליב אשר אראכט כל רבר שיש לה מזוזין אפריל בדובנן לא בעסל מאוי איכא לסמר זיין פול דוכן אודויארא לאסחדא בעיניה האה

מבטליו איסור דרבנו לכת חילקה

שרין לבטל אסור למתיחה, אפילו לאחר הביטול נשאר סיבת האסור, ומהאי טעם אסרים דבר שיש לו מהירין דעת שתמכלו באסור תאלנו בהיתר, והינו כיוון שאפשר לאכול בעלי ביטול בהיתר גםו, אל תאלנו בביטול מפני שהאסור נשאר, משא"כ בדררבנן אין סיבת האסור בחוץ (ונפה לנו שרוי לבטל, ואר שמלטוקנא לא שרין דבר שיש לו מהירין גם בדררבנן), הינו מושם שאפשר בהיתר גםו לא חילוק, אבל בשנפלו כבר ויש כאן הפסד, בכח"ג לא גוזו לדידן כשאין סיבת האסור בהתקף גופא דקל טובא, ושיסוד מסברא חלק בזה לעניין יסוד הביתר לאחר

ביבטול ובמיש.

10

६

אכילה ג' 1956

5

יב' המוכר בשער לחתניו וنمצא בשער בכורו, פירוט
ונמצא טבלום, יין וنمצא יין נסח, מה שאכלו אכלהו וחיויר להן את הדמים. וכן
כל המוכר דבר שאסור לאכלו מן התורה כך הוא דינו, בין שהוא אישתו בברת
בין שהוא בלבד בלאו: אבל המוכר דבר שאיסור לאכילתו מדברי סופרים, אם
הו הפירוט קיימין מחייב את הפירוט ונשלט את דמי, ואם אכלהן אכלהן ואין
המוכר מחודר לו כלום. וכל יstorיו הגניה בין מן התורה בין לדבריהם מחודר
את הדמים ואין בהן דין מכירה כלל:

כה) אסור לבטל איסורין של תורה לכתלה.
ואם בימל הרי זה מורה. ואעפ"כ קנסו אותו
חכמים ואסרו הכל. וראה לי שכין שהוא קנס
אין איסורי תערובת זו אלא על זה העובר
שביטל האיסור אבל לאחרים הכל מותר:

כ' בצד. הרו שנפלה סאה של ערלה לתוכה סאה שחרני נטמא הכל, לא יביא מהה אחרות וצירף כדי שתתפללה ביחד ומאתחים. ואם עבר ועשה כן הכל מותר. אבל אבוקורין של דבריהם מבטלין האיסור לכתחילה כ' בצד. חלב שנפל לקדורה שיש בה בשן עוף גאנון טעם בקדורה [א] מרובה עליו בשן עוף גאנון טעם והעטם וכן כל ביציא בוה :

pe. 3-7 Kew (10)

זה אָמַר קָא מְהֻפֶּק בְּאִיסְטוֹרָא כֵּין דְּרוֹבוֹא דְּהִתְרָא
גִּבְּרוֹרְכִּי קָא מְהֻפֶּק בְּהִתְרָא קָא מְהֻפֶּק. וּמְסַתְּבָרָא
הִיא דְּדוֹקָא בְּשָׁאִינוֹ מְכִיר עַצְיָה אַיסְטוֹרָא לְאַחֲרָה
שְׁנַתְּעַבְּרָה, הָא מְכִירָן אֵין בִּיטּוֹל מְועֵיל לָהֶם
שָׁאַן בִּיטּוֹל בְּדָבָר הַנִּיכְרָה לְעַזְיָן²²² וְלֹא אִמְרָנוּן
בִּיה בְּהִתְרָא קָא מְהֻפֶּק דָּאִי אָפָּשָׂר לְאַפְּכוּ
בְּהִתְרָא בְּלָחוּד בְּלֹא אִיסְטוֹרָא.
אַבְּלָא בְּדָרְבָּנָן מְבָטְלִין. וְכֵי מְבָטְלִין בְּדָרְבָּנָן אַיִּכָּא
מְאַן דְּאַמְּרָה²²³ דְּדוֹקָא כְּשַׁנְּתַעֲבָרָכְכָּא בְּפִתְחוֹת מְכִירָה
שִׁיעָלָה בְּהִתְרָא, דְּמַשּׁוֹם שֶׁלָּא יָסַר תְּעוּבָתוֹ
מוֹסִיףִים עַלְיוֹן הַיְתָרָם וּמְבָטְלִין אָתוֹן אַבְּלָא לְעַרְבָּה
כִּידִים וּלְבָטְלָה לָא, וְהַכָּא כְּשַׁנְּפָלוּ לְתוֹךְ עַצְיָה
הַתְּגָורָה שָׁאַן נִיכְרִין בֵּין שָׁאַר הַעֲצִים, וְאֵי נִמְיָה
טֻעַמָּא הַכָּא מְשׁוֹם דְּמַקְלָא קָלִי אַסְטוֹרָה וּאַמְּסִקָּנה
דְּרַמְּלִילָה סְמִיךָ²²⁴ וְרִי.

၁၂၈

⑭ כ"ג ינשׁתְּרָא

63 '0 21.716 (13)

... ו כתוב הרמב"ם דוקא למכטל עצמו
אם הוא של קנסין לאstorו עליו או למי שכיוון לבטל
בשבילו אבל לאחרני שרי: ו

א. ואיסור בימול איזוחוי

תורה לכתהלה אפשר דהוי מדויריה כיון דמחתרי ביה
סוד לאסור דבר המכטול על המכטול משום קנסא . זיין

רְאֵבָבָה (15)
peleph

31. 810 (16)
1. G3

ו' און (ינט י*) איסור של דבריות אין מערביין אותו
בידים כדי לבטל יהואם עשה כן בזמיד אסוד
ד אבל אם נפל מעצמו ואין בהיתר כדי לבטלו
י' ב' יט (ז) מרבה עלי' וمبטלו :
הנה [יד] יוס הומליכס דלאן נטול חייטו דרכנן לו לפסוף כליו כמו

Yield
A 11c
3:5 82J

ג) הנתר ביום השמיני מן השמן יעציר לשיעור הרלק
(ג) * עשה לו מורה יא (ד) ושורפו בפני עצמו שחרי
הוקעה למשתו ואט נתעורר בשון אדר ואין שישים לבטלו
יש מי שאומר (ד) יב שאין להפסיק עלייו כרי (פ) בבטלו:

ונעניך קיילק צו' (ויט מתיירזעלאן כ' כ')
כ' מי טלמג ווי ופיין נס' טס' וופצ'ר בסכל חמץ טפי כיוון וסי' וטילט' (ו') ומוליכן מומג לטס'ו נס' טס' פטמאן ווי דומיל וטאנן פטי' כ' ק'

ס' 19

ש' ברובה עליו וטבלו. קטע דטל'ם סי' טרע'ן סמס סטמגנער וכתג דטומפל סטמן סטנער מגנס
טחטטלבג בטמן מהר ווין צו' ס' נטמל יט מי בלהומל טהון לאטס'ף טליו לטטלו טכל' וקי' מנוכך היינ' הלה מולדנגן גס נס' נס' לה כהי'
טס' פטמאן טטולק פל' זס' וטמל' יט למקן לטס'ס כיוון דטוקלא' נטמאן טמי' טפי' *) וווחטהלי'י'

ס' 20 כיראי'
וילן' צ'אערען

אַפְּעִים
בְּעֵינָן

ואשר נראה לבאר בזה עפ'י מה ששמעת'
ממו'ר מון הגרא'יד סולובייצ'יק, שליט'א, דמה
שכתב המחבר דטשען שנשתיר ביום השmini
עשה לו מדרוה ושורפו בפ'ע, אינו רק משום
תקלה, דא'כ היה טען קבורה ולא שריפה,
) ועוד דטלשונו "דועשה מדרוה ושורפו בפ'ע".
אינו ממשם דהוי רק משום תקלה ובכדי
לכלות את האיסור, אלא ממשם דהוי קיומ
בפ'ע לשורפו, ואשר על כן בעין מדרוה
בפ'ע, והרי בעין שריפה פסולין המוקדשין
|| דהוא מצות שריפה בחפצא. דטרכנן תקנו
שיהא על השמן של נר חנוכה חלות שם של
קודש, וכמבואר במסכת סופרים שאומרים
דנהרות הללו "קדוש הэн", ולכן שריפתו אינה
מפאת תקלת בלבד, אלא בתורת קיומ מצות
שריפה בחפצא.

ואשר על כן הי' נראה לומר, דכיוון
דריפת מותר השמן שבנר חנוכה הוא משום
קיום מצוה, אין לו להוסיף עליו בכדי לבטלו,
האי משום ביטול איסור בלבד היינו דנים בו,
בודאי היה לנו לומר דכיוון לאחר הביטול ליכא
איסורה, באיסורה דטרכנן יש רשות להוסיף
בכדי שייכוא לידי ביטול, וזה הפסיק של
המחבר ביר'ד ומותר להוסיף, אבל בגין חנוכה
שע' הוסיף הרי הוא מבטל ומפסיד את
הקיום של שריפת השמן. בודאי אין לו
להוסיף, ولكن זחק המחבר בלשונו והביא הך
דיןא דין מוספין יחד עם הרין וಡועשה לו
מדרוה ושורפו בפ'ע, דזהו היסוד לדין השני
דין' מבטלין, משום דשריפת מותר השמן
/ מהו קיומ של שריפת פסולין המוקדשין, ולכן
כללים המחבר בחדא מחתא.

שם בשיע' סי' תרע'ז איתא דשן הנחורה מנור
חנוכה ואין בו ס' לבטלו יש מי שאומר
שאין להוסיף עליו לבטלו. עיין במג'א
שהקשה דבריך סי' צ'ט הביא שתי דעתת דר'א
דאיסור דטרכנן שנתעורר בהיתר שרי להוסיף עליו
) כדי לבטלו, וכן הקשה שם הש' יעדיש.
ולכאורה היה נראה דשאני שם דהם איסור
אכילה וא'כ בשעת הביטול ליכא איסורה ושורי
בדרבנן בשנערב כבר ובשעת האכילה הוא כבר
טטבלן מקודם אבל ניח' דאסור בהנאה אי'כ
כשמערכו לבטלו הרי או' איכא הנאה מהה
שנותוף לו שמן הייר וה'ה כמודר איסורי
הנאה דאסור ונמצא בהנאה ממנה ולא נתבטל
מקודם ומש'ה כל זמן שלא נתבטל בס' ואסור
באכילה הרי ג'כ' יש בו איסור הנאה ג'כ' ואסור
ולהוסיף עליו דאע'ג דחנוכה לא דמי לשאר
איסורי הנאה והרי שאר הנאות שאינו מבטל
להמוקצה משום מצווה דידייה מותר להרי רשאי
למועדו מ'ם זהו כשהאי מבעוד אבל כשמתרדו
ע'י ביטולו הר ביטולו הוא ביעוזו וכמו דאסור
יגלה הדליקו לתגאתו בן אסור לבטלו להגאתו. וכך
לנו מזה דהא דמכואר בירוה דעה סי' צ'ט דהא
דאין מבטלן איסור לכתילה הוא רק דטרכנן
וזה רק באיסור אכילה אבל באיסור הנאה הווא
דאורייתא דבעת הביטול נהנה ממנה וכמו
על גב דאיינו תופס את דמי. אמן דברי הג'ם